

SESİM OLMAYA DEVAM ET

Semra SARAÇ

Bir suskunluk çöküyor her yere. Tutup onu kaldırıyorum. İlla da konuşuyorum. Gözlerini kaçırdınsa da sözlerini kaçırma. Yüreğini esirgedinse de dilini esirgeme. Sadece ses istiyorum, sadece ses. Yetmez mi sanıyorsun? Yeter bana. Gün ışığı yetmez mi gün doğdu demeye, yeter. İşte öyle, işte o kadar olsun, sesim olsun istiyorum. Suskunluğumu çöktüğü yerden tutup kaldırıyorum. Sesim olmaya devam et, diyorum. Yoksa yalnızlığımıza çöken sessizlik çok ağır olacak. Konuştuğunda, dünyayla-insanla-hayatla uyum içinde olduğunu, beraber olduğunu bilip hissediyorsun ama gizli ve sessiz kala kala, belki de bu sessizlikte -yavaş yavaş- yaşıyor olmadığına dahi inanabilirsin ya da hiç olmadığına çünkü tek hayat belirtin kendin yani sesin iken onu işittiğin ve işittirdiğin yok. Atan kalbin mesabesinde sayılan ses yoksa geride hayat emaresi sayılacak hiçbir şeyin yok demektir. Söyle, daha varken yok olmayı göze alabilir misin? Dilin dönerken onu nasıl ölümüne mahkûm edersin?

Kime söylüyorum?

Duymuyor, dinlemiyor, aldırıyor bana; yeniden çöküyor. Ben de suskunluğumu çöktüğü yerden yeniden tutup kaldırıyorum. Onun bu kadar zor olacağı bugüne değin hiç aklıma gelmediğinden, ona Seyrani gibi diyorum:

İbrişimden nazik sandığım güzel

Meğer polat gibi bükülmez imiş

Gülümsüyor. Yüzü başka tarafa çevrili olduğu hâlde bunu hissediyorum, gülümsüyor. “İlk buz çözüldü mü?” diyorum. “Çok buzlar var.” der gibi, gülümsemesinin yittiğini hissediyorum. Mümkün olsa buz kelimesini geri alacağım ama bir kere söylemiş oluyorum. Yaptığımı kazara yıktığımdan “Şimdi

bu yaptığım iş mi?” diye dikkatsizliğime kızıyorum. Yapmaya yaklaşmışken tekrar yıkım içinde kalıyorum. Yeniden o soğuk suskunluk... Artık tekrarına tahammülüm yok, diye kapı dışarı edeceğim ama kendimi nasıl kapı dışarı edip kendimden nasıl kurtulabilirim ki? Düşünüyorum kendimden ayrılmanın yollarını; hayır yok, kendimden bir adım bile uzağa gidecek yolu bulamıyorum. (Bu arada anlıyorum ki asıl ve tek çıkmaz insanın kendidir. Aşamadığı yüce dağ kendi, geçemediği taşkın ırmak yine kendi.) Umutsuzca da olsa -belki de çaresizliğimden- hâlâ bakıyorum; bir yol ya da yol gibi bir şey. En azından barışana kadar, yok küsmüş falan değilim kendimle fakat bu sükût evet, bu sükût öyle bir izlenim veriyor işte.

Hem suskunluğun her yere çöküşü de ağırlığını artırıyor. Unutulmuşluk, uzaklık ve yabancılık da onunla beraber her yeri kaplayıp git gide daha çok ağırlıklarını duyuruyorlar. Bu yüzden -zıt zıddını arattığından- daha hafif, çok hafif, kuş gibi uçuran bir günü şiddetle özlüyorum. Sesimin uçurduğu. Özlemim bir an umut dolu bir kuş oluyor, sonra gördüğüm umut dolu bir düş oluyor: Hafiflik, hatırlanmak ve yakınlık... Hepsi sesimle geri dönecek. Bu kadar kolay ya, tabii kolay... Alçalan sessizlik sisleri eriyip gitse önceki günlerden birini bulmuş olurum bıraktığım yerde. O zaman bu anlar yine öyle tanıdık, yine öyle içten olur ve sanki de beni beklemiş olur. Gecelerden sabaha kavuşturmak için beni beklemiş ve şimdi, çoktandır benim olmayan dünyayı bulmuşum önceki ahenk ve uyum içinde. Çıkıyorum derin çukurdan onunla beraber gün yüzüne, gözlerimi kamaştırıyor ışık. Bakıyorum, “Geçmiş günlerden (gecelerden) biri durmakta derinde”; ilişmiyorum. Yeni oluşana ve oluşacak olana bakıyorum. Karanlık bulutlardan yol bulup bir türlü başını çıkartamayan güneş, başını çıkartıyor. Ne kolaylık, işte gün! Tam bir sevinç nöbetine kapılacağım ki ama... ama birden ne oluyor, bulamıyorum. Bulabilsem, Yahya Kemal gibi “Güneş (Mehtâb)... iri güller... ve senin en güzel aksin... / Velhasıl o rü'yâ duruyor yerli yerinde!” diyeceğim ki “Hâlâ doludur bahçeler en tatlı sesim(n)le!” diyeceğim ki...

Peki ama bu zorluk nereden çıkıyor; sesim o benim, dinletemeyecek miyim ona sözümü? Gene de -az önceki gördüğüm kolaylığın verdiği umutla- bilmem artık kaçınıcı kez, suskunluğumu çöktüğü yerden tutup kaldırıyorum. “Bilsen ne özledim seni işitmeyi. Sesim olmaya devam et.” diyorum. “Lütfen sesim olmaya devam et.”

Bir cezaevi kapalılığı yüzünde “Sadece gözlerimden anla beni.” der gibi gözlerime bakıyor. Olabildiğince özgür ve göl gibi derin bakışları gölgeyi, karışıklığı, bulanıklığı kabul etmeyecek kadar berrak ve bir o kadar da mah-

zun bir durgunlukla ruhuma değiyor. Dokunaklı bir düşünceyle hesap yüklü bakışlar, silinmeyecek bir derinlikle işliyor ruhuma trajik bir nakış ve yokluğa (suskunluğuna) rağmen “bağımsızım” duruşuyla kalıyor bütün varlığıyla ve öyle vakur... Gözkapaklarını indirdiğinde dahi bakışlarını kaybetmiyorum, gözlerini gözlerimde bıraktığını hissediyorum. Uzun zaman bakıp bakıp anlamlandırmak için uğraşıyorum. “İlk anladığım son anladığımla aynı mı olacak?” diye, gözlerini gözlerimde bıraktığından gözlerime sayamayacağım kadar çok bakıp duruyorum. Aynalar usanıyor ben usanmıyorum. Görüp -neredeyse açık seçik- okuduğumu saymıyor, daha başka bir şey bulmanın peşinde, her anladığımı “bu olmayabilir” düşüncesiyle bir kâğıt gibi buruşturup atıyorum ve tekrar aynaya bakıyorum ama buruşturduklarımı -buruşturmam da bu yüzden- tamamen atmak istediğim hâlde, öyle uzağa atamıyorum. Zincirleme birbirlerini takip ve takviye ediyor olduklarından hepsi aynanın önünde. Biz, hepimiz aynı şeyi söylüyoruz, diyorlar yani ilk anladığım, hep anladığım ve son anladığım oluyor.

Sanki hiç benim olmamış ve bana hiç yakın durmamış, tamamen yabancı ve soğukluğu ürperti veren bir ses:

“Ben öyle uzun zamandır sesin oldum ki sen neyim olursun?” diyor.

Anlıyorum ki sesimle -dolayısıyla da sözümle- ben ayrılmıştık. Sözümle fiillerim birbirini tutmuyordu.

Artık duyup sezemediğim bir gelecek için ve yarına inancımı büsbütün kaybetmiş bir hâlde, suskunluğumu çöktüğü yerden yine tutup kaldırmaya çalışıyorum. Hakkım olmasa da ona yine “Sesim olmaya devam et.” diyeceğim fakat kaldıramıyorum -hakkım olmadığından gücüm de yok-. Ben de yanına çöküyorum sükütu lal.

İkimiz de

öyle yalnız ki.